

# Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — Թիվ տասներկու

Մարգարեության եռակի կիրառությունը. Ավերիչ պղծությունը և վերջին օրերի փախչելու նախազգուշացումը

Jeff Pippenger

2024-08-31

Դանիել մարգարեի կողմից ասված ամայության պղծությունը նշան է քրիստոնյաների համար, որ երեք տարբեր դարաշրջաններում փախչեն: Երուսաղեմի քրիստոնյաները փախան, երբ մ.թ. 66 թվականին տեսան, որ Հռոմեական բանակների դրոշակները շրջապատել էին Երուսաղեմը: Հինգերորդ դարի վերջի և վեցերորդ դարի սկզբի քրիստոնյաները փախան անապատ, երբ տեսան մեղքի մարդուն Աստծո տաճարում՝ հոչակելիս, թե ինքը Աստված է: 1888 թվականին Միացյալ Նահանգների Կոնգրեսում սենատոր Բլերի կողմից ներկայացվեց կիրականորյա օրենքների մի շարք: Այդ օրինագծերը կոչվում էին Բլերի օրինագծեր, և դրանք ջանք էին՝ կիրակին սահմանելու որպես ազգային երկրպագության օր: Կիրականորյա երկրպագությունը գազանի նշանն է, պապական իշխանության նշանը, և Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունն ուղղակիորեն հակադրվում է ազգային կրոնի պարտադրումը՝ որպես փորձություն Միացյալ Նահանգների քաղաքացիների համար:

Հենց այս փաստն է անտեսվում այն սխալ կիրառության մեջ, որը կապված է Միացյալ Նահանգները արդի Հոռմի հետ նույնացնելու հետ: Մարգարեության եռակի կիրառությունն ունի որոշակի կանոններ, որոնք կարգավորում են դրա կիրառությունը: Այդ կանոնները ցույց են տալիս, որ առաջին կատարման մարգարեական բնութագրերը պետք է միացվեն երկրորդ կատարման մարգարեական բնութագրերի հետ՝ երրորդ կատարման մարգարեական բնութագրերը հաստատելու համար:

Փախչելու նախազգուշացումը գալիք հալածանքից փախչելու նախազգուշացում է: Քրիստոսի օրոք այդ հալածանքը Երուսաղեմի և տաճարի կործանումն էր մ.թ. 70 թվականին: Այդ մերձեցող հալածանքի նախազգուշացնող նշանը տրվեց մ.թ. 66 թվականին: Հինգերորդ դարի վերջին և վեցերորդ դարի սկզբին տրված փախչելու նախազգուշացումը Պողոսը բնորոշեց որպես մարգարեական Պերգամոսի՝ որը ներկայացնում էր հեթանոսական Հոռմը, ուրացության ճանաչում: Նախ պետք է լինեք ուրացություն, որպեսզի հայտնվեք մեղքի մարդը, որը իրեն Աստված պիտի հոչակեր: 538 թվականին մոտեցող պատմության ընթացքում հեթանոսական Հոռմը, որը արգելակում էր, կամ ինչպես Պողոսն ասաց՝ «կասեցնում է», վերացվեց, և երբ Պերգամոսը հեռացավ, փախչելու նշանը հասավ ու հավատարիմներին հրահանգեց բաժանվել պապական եկեղեցիների հաղորդակցությունից: Այնուհետև, 538 թվականին, Օռլեանի խորհրդում պապական իշխանությունը ընդունեց կիրականորյա օրենք, և սկսվեցին պապական հալածանքի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները:

Առաջին երկու վկաները հստակորեն վկայում են, որ Քրիստոսի կողմից տրված փախչելու նախազգուշացման երրորդ իրականացումը նախորդեց բուն հալածանքին:

Երուսաղեմի կործանումը տեղի ունեցավ ճիշտ երեքուկես տարի այն բանից հետո, երբ Կեստիոսի պաշարումը սկսվեց մ.թ. 66 թվականին, այդպիսով քրիստոնյաներին հնարավորություն տալով փախչել նախքան երկրորդ պաշարման սարսափները, որը հարուցվեց Տիտոսի կողմից և ավարտվեց տաճարի ու քաղաքի կործանումով: 538 թվականից առաջ քրիստոնյաները առանձնացան պապական Հռոմի եկեղեցուց և, մարգարեական իմաստով, փախան անապատ, որը ներկայացնում է հոգևոր Երուսաղեմի կործանումը:

Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը թող դուրս մնա, և այն մի՛ չափիր, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք քառասուներկու ամիս ոտնակոխ պիտի անեն սուրբ քաղաքը: Եվ ես իշխանություն պիտի տամ իմ երկու վկաներին, և նրանք քուրճ հագած պիտի մարգարեանան հազար երկու հարյուր վաթսույն օր: Հայտնություն 11:2, 3:

Փախչելու նախազգուշացման երկու օրինակներում էլ նախազգուշացումը նախորդում է հալածանքին, իսկ հալածանքը ներկայացված է Հռոմով՝ լինի հեթանոսական, թե պապական, որը կոխկրտում է Երուսաղեմը՝ լինի բառացի, թե հոգևոր: Յոթներորդ օրվա ադվենտիստների համար փախչելու նախազգուշացումը 1888 թվականի Բլերի օրենքի նախագիծն էր: Հեթանոսական Հռոմի պատմության մեջ առաջին կատարման ժամանակ քրիստոնյաները պետք է փախչեին Երուսաղեմից, իսկ պապական Հռոմի կատարման ժամանակ քրիստոնյաները փախան անապատ: Ադվենտիզմի համար նախազգուշացումը դեպի գյուղական վայրեր փախչելն էր:

«Այժմ Աստծո ժողովրդի համար ժամանակը չէ իր սերը աշխարհի վրա դնելու կամ իր գանձը աշխարհում դիզելու: Շատ հեռու չէ այն ժամանակը, երբ, ինչպես առաջին աշակերտները, մենք էլ հարկադրված պիտի լինենք ապաստան որոնել ամայի և միայնակ վայրերում: Ինչպես հռոմեական բանակների կողմից Երուսաղեմի պաշարումը փախուստի նշան եղավ Հրեաստանի քրիստոնյաների համար, այնպես էլ մեր ազգի կողմից իշխանության յուրացումը՝ պապական շաբաթը պարտադրող հրամանագրի միջոցով, մեզ համար նախազգուշացում պիտի լինի: Այն ժամանակ պիտի գա մեծ քաղաքները թողնելու ժամանակը՝ ի պատրաստություն փոքր քաղաքներն էլ թողնելու՝ լեռների մեջ մեկուսացած վայրերում գտնվող առանձնացած բնակավայրեր տեղափոխվելու համար»: Testimonies, volume 5, 464.

«Մեր ազգի կողմից իշխանության յուրացումն այն հրամանագրում, որը պարտադրում է պապական շաբաթը, մեզ համար կլինի նախազգուշացում», — կատարվեց, երբ ամայացման պղծությունը, Մարկոսի խոսքերի համաձայն, «կանգնած էր այնտեղ, որտեղ չպետք է լիներ»: 1888 թվականին Միացյալ Նահանգների Կոնգրեսը քննարկում էր մի օրենք, որն ուղղակի հակասության մեջ էր Սահմանադրության հիմնական տարրերից մեկի հետ, և այդ պահին Յոթերորդ օրվա ադվենտիստները պետք է լքեին քաղաքները և տեղափոխվեին գյուղական վայրեր:

«Երուսաղեմի կործանման ժամանակ ոչ մի քրիստոնյա չկորչեց: Քրիստոսը զգուշացրել էր Իր աշակերտներին, և բոլոր նրանք, ովքեր հավատացել էին Նրա խոսքերին, հսկում էին խոստացված նշանին սպասելով: ... Առանց հապաղելու

նրանք փախսան ապահովության վայր՝ Պելլա քաղաքը, որը գտնվում էր Պերիայի երկրում՝ Հորդանանից այն կողմ»։ The Great Controversy, 30.

Փախչելու նախագգուշացնող նշաններից առաջինի մարգարեական բնութագրերը ներկայացնում են երրորդ և վերջնական կատարումը։ Երբեմն այդ մարգարեական բնութագրերը երրորդ կատարման մեջ առաջացնում են կրկնակի կատարում։ Դրա օրինակն է երեք Եդիաները։ Եդիայի գիծը՝ նրա առճակատման մեջ Հեզագելի, Աքաաբի և Բահադի մարգարեների դեմ, միացած Հովհաննես Մկրտչի՝ երկրորդ Եդիայի, բնութագրերին՝ նրա առճակատման մեջ Հերովդիայի, Հերովդեսի և Սողոմեի դեմ, հաստատում են, որ վերջին օրերում, քանի որ եռակի կիրառության երրորդ և վերջնական կատարումը միշտ վերջին օրերում է, Եդիան և Հովհաննեսը ներկայացնում են Աստծո ժողովրդի երկու դասեր։ Մի դասը, որ ներկայացված է Եդիայով, չի մեռնում, իսկ մյուս դասը, որ ներկայացված է Հովհաննեսով, մեռնում է։ Այս երկու դասերը ներկայացված են նաև Հայտնության յոթերորդ գլխում՝ որպես հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք չեն մեռնում, և մեծ բազմությունը, որոնք մեռնում են։

Երեք Բաբելոնների մեջ մարգարեական պատգամի համանման մի տարր այն է, որ առաջին Բաբելոնը ներկայացվում է Նեբբոլթով, իսկ երկրորդ Բաբելոնը ներկայացվում է առաջին և վերջին թագավորներով՝ Նաբուգոդոնոսորով և Բաղթասարով։ Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է Բաբելոնում գտնվող նրանց, ովքեր պիտի փրկվեն, իսկ Բաղթասարը՝ Բաբելոնում գտնվող նրանց, ովքեր պիտի կորչեն։

Վերջին օրերում կա երկու կիրակնօրյա օրենք, որոնք Աստվածաշնչյան մարգարեության առարկան են։ Առաջինը Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու է կիրակնօրյա օրենքը, իսկ երկրորդը՝ այն կիրակնօրյա օրենքը, որ պարտադրվում է ամբողջ աշխարհին։ Այդ երկու կիրակնօրյա օրենքները նախատիպավորվեցին հեթանոսական Հռոմի կիրակնօրյա օրենքով, երբ 321 թվականին Կոստանդինը գործադրեց առաջին կիրակնօրյա օրենքը, որին հաջորդեց Պապական Հռոմի կիրակնօրյա օրենքը 538 թվականին։ Հեթանոսական Հռոմը մի շարք մարգարեական նախատիպերից մեկն է, որ նախանշում են Միացյալ Նահանգները, և 321 թվականի կիրակնօրյա օրենքը նախատիպավորում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը։ 538 թվականի պապական կիրակնօրյա օրենքը նախատիպավորում է այն կիրակնօրյա օրենքը, որ գործադրվում է ամբողջ աշխարհի վրա։ Այն թերի տեսակետը, թե Դանիել տասնմեկում Միացյալ Նահանգները նախատիպավորվում է ավագակներով, փորձում է որպես ապացույց օգտագործել Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը՝ պնդելու համար, թե Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը ապացուցում է, որ Միացյալ Նահանգները ժամանակակից Հռոմն է, և անտեսում է, որ կա մեկ այլ կիրակնօրյա օրենք, որ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությանը պարտադրվում է աշխարհի յուրաքանչյուր ազգի։

Եթե Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը նույնացնում է Միացյալ Նահանգները որպես Նոր Ժամանակների Հռոմ, ապա համաշխարհային կիրակնօրյա օրենքը ի՞նչն է նույնացնում։ Երեք Հռոմները նույնացնում են, որ Նոր Ժամանակների

Հոռմը, որը եռակի է, կիրարկելու է երկու տարբեր կիրակնօրյա օրենքներ: Առաջինը՝ Միացյալ Նահանգներում, նախապատկերված էր Կոստանդինի 321 թ. կիրակնօրյա օրենքով, իսկ երկրորդը՝ ամբողջ աշխարհում, ինչպես նախապատկերված էր 538 թ. պապական կիրակնօրյա օրենքով: Մարգարեության եռակի կիրառության համատեքստում Միացյալ Նահանգների կիրակնօրյա օրենքը գործածել՝ պնդելու համար, թե կիրակնօրյա օրենքը ապացուցում է, թե ով է Նոր ժամանակների Հոռմը, նշանակում է անտեսել այն մարգարեական բնութագրերը, որոնք հաստատվել են հեթանոսական և պապական Հոռմի կողմից: Վերջին օրերում կան երկու տարբեր կիրակնօրյա օրենքներ, և դրանցից ոչ մեկը ապացույց չէ՝ նույնացնելու, թե ժողովրդի ավագակները Միացյալ Նահանգներն են: Երբ հեթանոսական և պապական Հոռմի վկայությունը խեղաթուրվում է՝ պաշտպանելու համար մասնավոր մեկնաբանություն, ինչպես ներկայումս արվում է, դա ցույց է տալիս, որ նրանք, ովքեր ձգտում են պաշտպանել իրենց մասնավոր մեկնաբանությունը, չեն հասկանում տիպիկ ու հակատիպը:

Հեթանոսական Հոռմը Միացյալ Նահանգների նախատիպն է, իսկ պապական Հոռմը նախապատկերում է արդի Հոռմը: Մարգարեության եռակի կիրառության այս սխալ կիրառության, ինչպես նաև այն պնդման հետ մեկտեղ, թե ուսուցանվողը ներկայացված է «նախատիպ և հակապատկեր» համատեքստում, առկա է նաև մյուս ձախողումը՝ «ամայացման պղծությունը» սահմանելու հարցում, ինչպես այն ներկայացված է մարգարեության եռակի կիրառության համատեքստում:

Ք. հ. 66 թվականից մինչև 70 թվականը երկու հռոմեական զորավարներ հարձակվեցին Երուսաղեմի վրա: Երկու զորավարներն էլ՝ Կեստիոսը և Տիտոսը, սկսեցին պաշարմամբ, սակայն միայն մեկը կարճ ժամանակով դադարեցրեց պաշարումը, ինչը նախախնամությամբ քրիստոնյաներին հնարավորություն տվեց փախչելու: Քրիստոնյաները հենց Կեստիոսի առաջին պաշարման ժամանակ ճանաչեցին փախչելու նախազգուշացումը: Երբ Ք. հ. 70 թվականին Տիտոս ժամանեց՝ շարունակելու պատերազմը Երուսաղեմի դեմ, նա սկսեց պաշարումով և չդադարեց, մինչև որ Երուսաղեմն ու տաճարը կործանվեցին: Հիսուսի նախազգուշացումը պարունակում է երկու փուլ: Առաջինը փախչելու նշանն է, և դրանից հետո՝ հալածանքը: Հինգերորդ և վեցերորդ դարերում այդ նախազգուշացման կատարման ընթացքում քրիստոնյաները մինչև 538 թվականը բաժանվեցին ապականված Հոռմեական եկեղեցուց, և ապա սկսվեց հալածանքը:

Պողոսը շատ հստակ ասում է, որ հին Իսրայելի ամբողջ արձանագրված պատմությունը գրվել է վերջին օրերում ապրողների համար, և որ այդ բոլոր պատմությունները նախատիպեր էին, թեև հունարեն «typos» բառը, որ նշանակում է նախատիպեր, այս ճշմարտության իր դասական ներկայացման մեջ թարգմանվել է որպես «օրինակներ»:

Այժմ այս բոլորը նրանց պատահեցին որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները: Ա Կորնթացիս 10:11:

Տասներորդ գլխում եղած պատմությունները, որոնք Պողոսն օգտագործում է այս ճշմարտության համար համատեքստ սահմանելու նպատակով, հին Բսրայելի արդարությամբ վարվելու պատմություն չէին:

Բայց նրանցից շատերով Աստված հաճություն չունեցավ, որովհետև նրանք կործանվեցին անապատում: Արդ, այս բաները մեզ համար օրինակներ եղան, որպեսզի մենք չցանկանանք չար բաներ, ինչպես նրանք էլ ցանկացան: Ո՛չ էլ կռապաշտներ եղեք, ինչպես նրանցից ոմանք եղան. ինչպես գրված է. «Ժողովուրդը նստեց ուտելու և խմելու և վեր կացավ խաղալու»: Ո՛չ էլ պռոնկություն գործենք, ինչպես նրանցից ոմանք գործեցին, և մեկ օրում ընկան քսաներեք հազար: Ո՛չ էլ փորձենք Քրիստոսին, ինչպես նրանցից ոմանք էլ փորձեցին, և օձերից կորստյան մատնվեցին: Ա. Կորնթացիներ 10:5–9:

Սուրբ պատմությունը միաժամանակ արձանագրությունն է թե՛ Աստծո ժողովրդի արդարության և թե՛ անարդարության, սակայն այդ երկու արձանագրություններից յուրաքանչյուրում էլ պատմությունը դեռևս նախատիպ է վերջին օրերում ապրող Աստծո ժողովրդի համար: 1888 թվականին Մինեապոլիսում տեղի ունեցած ապստամբության պատմությունը անարդարության արձանագրություն է՝ հակառակ այն պնդումների, որ անում են ադվենտիստ պատմաբանները: Այդ ապստամբությունն այնքան խորն էր, որ էլեն Ուայթը վճռեց հեռանալ ժողովից, և մնաց միայն այն պատճառով, որ մի հրեշտակ ասաց նրան, թե իր պատասխանատվությունն է մնալ և արձանագրել այդ ապստամբությունը, որը զուգահեռ էր Կորնթի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությանը Մովսեսի պատմության մեջ: Այդ ժողովում Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ, սակայն այն պատգամը, որ Նա բերեց, մերժվեց:

Այդ պատմությունը նախանշանեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը կործանվեցին: Այդ պատմության մեջ էր նաև սենատոր Բլերի կողմից ներկայացվելիք առաջին կիրականօրյա օրենքի նախագիծը: Կիրական օրպես Ազգային Երկրպագության Օր պարտադրելու նրա ջանքերը ձախողվեցին, սակայն դա սուրբ պատմության մի մաս էր, որը նախատիպավորում էր վերջին օրերը: Սենատոր Բլերի օրինագիծը քաղաքներից փախչելու նախագրուշացումն էր: Մինչև 1888 թվականը, երբ Քույր Ուայթը խոսում էր քաղաքներից դուրս բնակվելու անհրաժեշտության մասին, նա խոսում էր ապառնի ժամանակով: Նա մատնանշում էր մոտ ապագայում մի ժամանակ, երբ Աստծո ժողովուրդը պետք է տեղափոխվեր գյուղական վայրեր: 1888 թվականից հետո Քույր Ուայթի բոլոր հիշատակումները գյուղական կյանք վարելու անհրաժեշտության մասին նրա խորհուրդը դնում էին այն համատեքստում, որ գյուղերում լինելու ժամանակն արդեն հասել էր: 1888 թվականի Բլերի օրինագիծը կիրականօրյա պարտադրանքի նշանն էր, ինչպես Ղուկասն է ասում՝ մի վայրում, որտեղ այն չպետք է լինեք: Կիրականօրյա պարտադրանքը չպետք է բերվեր Միացյալ Նահանգների Կոնգրես, որովհետև դա Սահմանադրության հիմնարար սկզբունքներից մեկի ժխտումն էր:

1888 թվականի պատմությունը արձանագրվեց՝ նախատիպելու այն մարգարեական պատմությունը, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: 1888 թվականի Բլերի օրինագիծը նախատիպեց 2001 թվականի Patriot Act-ը: Դա այն նախագգուշացումն էր, որ նախորդեց գազանի նշանի փաստացի պարտադրմանը: Ոչ ոք, ով հետևում է Քրիստոսին, չպետք է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո ապրի քաղաքում: Դա այն մարգարեական պաշարումն էր, որը Աստծո ժողովրդին ուղղորդեց փախչելու: Եվ ինչպես վերջին օրերի մարգարեական մոդելի նյութն են կազմում երկու կիրակնօրյա օրենքներ, ինչպես ներկայացված են հեթանոսական և պապական Հռոմի կիրակնօրյա օրենքներով, այնպես էլ երկու կիրակնօրյա օրենքներին էլ նախորդում է փախչելու նախագգուշացումը:

Նրանց համար, ովքեր դավանում են, թե Յոթերորդ օրվա ադվենտիստներ են, նրանք մարգարեաբար պետք է ճանաչեին Patriot Act-ը որպես նշան՝ շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքից առաջ քաղաքներից դեպի գյուղական վայրեր փախչելու համար: Այդ նույն կիրակնօրյա օրենքը նշանն էր Աստծո մյուս հոտի համար, որոնք դեռ Բաբելոնում են, դուրս փախչելու Բաբելոնից՝ նախքան այն կիրակնօրյա պարտադրանքը, որ պիտի բերվի յուրաքանչյուր ազգի վրա:

«Երբ Ամերիկան՝ կրոնական ազատության երկիրը, միանա Պապականությանը՝ խղճին բռնություն գործադրելու և մարդկանց կեղծ շաբաթը պատվելու հարկադրելու մեջ, երկրի բոլոր երկրների ժողովուրդները կդրդվեն հետևելու նրա օրինակին»: Վկայություններ, հատոր 6, էջ 18:

Ինչպես երեք Եդիաների եռակի կիրառությունը հաստատում է, որ վերջին օրերին Աստծո ժողովրդի մեջ կան երկու դասեր, այնպես էլ Հռոմի եռակի կիրառությունը նույնացնում է, որ գոյություն ունեն երկու տարբեր կիրակնօրյա օրենքներ: Նրանք, ովքեր ցանկանում են պնդել, թե Միացյալ Նահանգները «քո ժողովրդի ավագակներն» են, և, հետևաբար, Միացյալ Նահանգների մարգարեական դերը հաստատում է տեսիլքը, ենթադրում են, որ Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը այն «ամայացման պղծությունն» է, որ Քրիստոսը մատնանշեց որպես նախագգուշացում Իր ժողովրդի համար՝ փախչելու գալիք հալածանքից: Նրանք չեն տարբերակում պաշարման միջև եղած տարբերությունը, որը փախչելու նախագգուշացնող նշանն է, և երկրորդ պաշարումը, որը ներկայացնում է այն ժամանակը, երբ կիրակնօրյա օրենքի իրական կիրարկումը սկսում է վերջին օրերի հալածանքը: Նրանք չեն անդրադառնում այն տարբերությանը, որ երկու վկաների հիման վրա հաստատված է, թե պետք է լինեն երկու տարբեր կիրակնօրյա օրենքներ, որոնք վերջին օրերին կատարում են մարգարեությունը: Այսպիսով նրանք պնդում են, թե Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը այն նախագգուշացումն է, որ ներկայացված է որպես «ամայացման պղծություն», որի մասին խոսել է Դանիել մարգարեն, և այդպես է, սակայն ոչ այնպես, ինչպես նրանք են այն սահմանում:

Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը նախագգուշացում է Աստծո այն այլ հոտի համար, որը դեռևս Բաբելոնում է, որպեսզի փախչի նրա հաղորդությունից: Ուստի այն նախագգուշացում է գալիք կիրակնօրյա օրենքի մասին, որը

պարտադրվելու է բոլոր ազգերին:

«Օտար ազգերը կհետևեն Միացյալ Նահանգների օրինակին: Թեև նա առաջնորդում է, այնուամենայնիվ նույն ճգնաժամը պիտի հասնի մեր ժողովրդին աշխարհի բոլոր մասերում»: Վկայություններ, հատոր 6, 395:

Նրանց պնդումն այն է, որ Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքը նույնացնում է Միացյալ Նահանգները որպես այն խորհրդանիշը, որը հաստատում է մարգարեական տեսիլքը, սակայն Քրիստոսի տված փախչելու նախազգուշացման համատեքստում այդ կիրականորյա օրենքը ներկայացնում է համաշխարհային նախազգուշացում տասնմեկերորդ ժամի աշխատողների համար՝ փախչելու Բաբելոնից:

Երբ Քույր Ուայթը դիմում է փախչելու նախազգուշացմանը, նա անդրադառնում է կիրականորյա օրենքի հարցին, որը պատում է ամբողջ աշխարհը: Այդ շարժումը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքից: Նա մատնանշում է, որ Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքը գալիք հալածանքի նախազգուշացումն է:

«Աստծո օրենքի խախտմամբ պապականության հաստատությունը պարտադրող հրամանագրով մեր ազգը լիովին կխզի իրեն արդարությունից: Երբ բողոքականությունը իր ձեռքը կերկարի անդունդի վրայով՝ բռնելու հռոմեական իշխանության ձեռքը, երբ նա կանցնի վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու հոգևորականության հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր երկիրը կհրաժարվի իր Սահմանադրության՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարման, յուրաքանչյուր սկզբունքից և միջոցներ կձեռնարկի պապական կեղծիքների ու մոլորությունների տարածման համար, այն ժամ մենք կարող ենք իմանալ, որ եկել է սատանայի զարմանահրաշ գործունեության ժամանակը, և որ վախճանը մոտ է»:

«Ինչպես որ հռոմեական գործերի մոտենալը աշակերտների համար նշան էր Երուսաղեմի վերահաս կործանման, այնպես էլ այս հավատորագությունը կարող է մեզ համար նշան լինել, որ Աստծո երկայնամտության սահմանը հասել է, որ մեր ազգի անօրենության չափը լցվել է, և որ ողորմության հրեշտակը պատրաստվում է իր թռիչքն առնել՝ այլևս երբեք չվերադառնալու համար: Այդ ժամանակ Աստծո ժողովուրդը պիտի ընկղմվի այնպիսի նեղության և վշտի տեսարանների մեջ, որոնք մարգարեները նկարագրել են որպես Հակոբի նեղության ժամանակը: Հավատարիմ, հալածվածների աղաղակները բարձրանում են դեպի երկինք: Եվ ինչպես Աբելի արյունը աղաղակում էր երկրից, այնպես էլ կան ձայներ, որոնք աղաղակում են առ Աստված նահատակների գերեզմաններից, ծովի շիրիմներից, լեռնային քարանձավներից, վանական դամբարաններից. «Մինչև ե՞րբ, ո՞վ Տեր, սուրբ և ճշմարիտ, Դու չես դատում և մեր արյունը չես վրժում երկրի վրա բնակվողներից»: Վկայություններ, հ. 5, 451:

Քույր Ուայթը մատնանշում է Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքը և այն բնորոշում որպես «նշան», որ Միացյալ Նահանգների համար փորձության ժամանակը ավարտվել է: Սակայն աշխարհի մյուս ազգերի մեջ գտնվող Աստծո ժողովուրդը նույնպես պիտի կանգնի նույն փորձության առջև: Ժամանակահատված կա՝ Միացյալ

Նահանգներում կիրականորյա օրենքից մինչև Միքայելի կանգնելը և մարդկային փորձության փակվելը: Երբ այն փակվի, «ողորմության հրեշտակը թռչում է»: